

S. Ilmonen

# Muista kotiasi!

Kehotussanoja siirtolaisille  
ja merimiehille

---

Helsinki 1908

Suomen Merimieslähetysseura

# Muista kotiasi!

Kehotussanoja siirtolaisille ja  
merimiehille

Pirjoittanut

S. Ilmonen  
pastori]



Helsinki 1908

Suomen Merimieslähetysseura

TURUN YLIOPISTO



Ex libris

JOHN I. KOLEHMAINEN

SIIPITOLAISUUSINSTITUUTTI  
L. P. PATION SINSTITUTET  
Turun Yliopisto  
20500 Turku 50 ☎ 17536



Helsinki 1908

K. J. Puromiehen kirjapaino

179-1980



1.

## Kauanko on siitä kuin viimeksi kirjoitit kotuusi?

Salli, rakas lukiani, minun tehdä tämä kysymys sinulle, warjinkin jos olet siirtolainen tai purjehdit meren ulapoilla? Kysymykseni ei tule aiheettomasti. Parhaatkin pojat ja tyttaret lyövat liian usein laimiin tämän tärkeän kirjewaihtowelwollisuuten ja omaistensa kansja. Murhemielin ja ikäwissään odottawat wanhemmat ulkomailla asuwista lapsistaan tietoa. Tärkeätä on, että lapset tuottawat wanhemmilleen oikeuttua iloa ja lohduitusta heidän ikäwässään. Raamattu sanoo: „Anna isäsi ja äitisi iloita ja riemuitkoon hän, joka sinut on synnyttänyt.“ San. 23: 25. Useilla rautatieasemilla Amerikasja nähdään seinillä kehukseen asetettuna wähäläntä taulu, jossa löytyy kirjoitus: „kuinka kauan siitä on kuin kirjoitit viimeksi äidillesi?“ Amerikka on

siirtolaisten luvattu maa. Nuorta väkeä tulvaa tänne vuosittain taajat parvet kaikista Euroopan maista. Niitä sortuu suuret joukot hynnin saastaisille teille, jossa he ensin tulevat haluttomiksi kaikkeen hyvään, kirjoittavat kotiinsa koviin harvoin, kunnes lopuksi katkeaa kirjewaihto, unohtuu äiti ja isä mutta samalla paheitten tulwa sokaisee silmät ja paa-duttaa sydämmet. Tuhansien vanhempien huulilta kuuluukin tuskainen huuto: Missä on minun poikani ja minun tyttäreni?

Suomessa käydessäni kesällä 1907 sain omin silmin nähdä, kuinka suuresti vanhemmat kaipaavat Amerikassa asuivilta lapsiltaan kirjeitä, sekä odottawat niistä jotakin tietoa. Kirkkopihvilla ja Raamatunselitystilaisuuksissa tulivat he luokseni utelemaan uutisia Lännen kultalasta. Kynnessilmin walittelivat vanhukset, ett'eivät olleet saaneet minkäänlaista tietoa pojistaan tai tyttäristään moneen vuoteen. „Ensin se poikamme kirjoitteli hyvinkin usein ja lähetti rahaakin, mutta nyt ei se ole enää edes kirjoittanutkaan pitkään aikaan.“ Tällainen walitus oli aivan yleinen. Eräskin vanha äiti Kurikassa, joka oli niin köyhä, että eli kunnan hoitolaisena, purki murheesta pakahdumaisillaan olevan sydämensä ja itki hartaasti sen tähden että hänen poikansa Amerikasta ei ollut hänelle kirjoittanut neljään vuoteen. „En minä välittäisi, waikkei hän lähettäisikään rahaa, kunhan edes kirjoittaisi, että tietäisin elääkö hän enää?“

Tuskimpa olet, rakas lujiani, tullut ajatelleeksi.

kuinka rakkaita ovatkaan ulkomaalta tulleet kirjeet kotona asuville vanhemmille. Vaikka koti olisi kuinka kaukana Suomen salossa tai sydänmaassa, niin ainakin kerran viikossa lähtee joku postiin katsomaan eikö jo kenties olisi tullut kirjettä Amerikasta tai mereltä. Jos sitte käivattu kirje saadaan, niin unohtaa isä väsymyksensä ja rientää riemulla kotiinsa lukeakseen kirjeen äidillekin. Se on ilon päivä kotona. On kuin juhla olisi.

Mjatteleppa niitten vanhusten surua, jotka vuodesta vuoteen saavat turhaan kulkea peninkulmia, eikä toivottua kirjettä postista saatukaan. Mikä enemmän tuottaa ryppyjä vanhusten otsiin, mikä harmentaa heidän hiuksensa, mikä enemmän murtaa heidän voimiaan ja masenta mieliä, kuin tällainen lasten välinpitämättömyys? Hullu poika on isänsä suru, ja äidillensä murhe, joka hänet synnyttänyt on. San 17: 25.

Harvat wieraalla maalla asuvat lapset aavistavat, miten kalliina vanhemmat pitävät pojiltaan tulleita kirjeitä ja miten tarkasti ne säilytetään. Tavallisesti niitten paikka on perhe=Raamatun sisällä. Pitkinä talwi-iltoina avataan Raamattu siinä tarkoituksessa, että sieltä saataisiin hengellistä wirtistystä, sekä lohdutusta ikävässä ja murheessa. Usein kumminkin osuu isän käteen lapsilta tullut kirje, joka on luettu jo niin moneen kertaan, ja johon on wuodatettu niin monta kuumaa kyyneltä, että se on kellastunut, — mutta, oi miten se on rakas! Sitten koittawat wanhuks-

set etfiä lohdutusta elävän Jumalan sanasta. Lue-  
taanpa wälistä kertomus tuhlaajapojustakin, joka meni  
kaukaiselle maalle, jossa hukfasi tawaransa irstaisu-  
udessa. Ovatkohan meidän lapsemme tehneet tällä-  
tawalla kysywät wanhuksset toisiltaan? Kun tullaan  
siihen kohtaan, jossa tuhlaajapoika walittaa syntiään,  
malittaa mielensä ja sanoo: „Minä nousen ja menen  
isäni tykö ja sanon hänelle: *J s ä , m i n ä o l e n s y n -*  
*t i ä t e h n y t t a i w a s t a w a s t a a n j a s i n u n*  
*e d e s s ä s i*“ silloin eivät wanhuksset woi enää hil-  
litä itkuaan, eivätkä luteakaan edemmäksi, waan  
sydäimestä nousee palawa rukous taitwaan Jumalalle,  
että Hän, kaikkiwaltias Herra, antaisi heille sen armon,  
että näkijivät tuhlaajapoikansa palaawan kotia.

Wanhemmat tietävät, että synti ja saatana sokai-  
sewat lasten mielen, niin etteiwät he muista pyhim-  
piä ja kalliimpia welwollisuuksiaan maailmassa. He  
käsitteiwät, mitä merkitsee neljänteen käskyn liitetty  
lupaus: „Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että mene-  
styt.“ Riittämättömiltä lapsilta, jotka unohtawat  
kotinsa, otetaan maallinenkin menestys pois. Herrakin  
hylkää heidät, ja tällaiset lapset ovat, kuni alukset  
merellä ilman ohjaajaa.

Sarhailewia ihmisaluksia, ilman todellista wafawata  
ohjaajaa tapaa merimiesten ja siirtolaistenkin kes-  
kuudessa sangen paljon. Ne ajelehtiwat kapakoissa,  
huonoissa taloissa, wetelehtiwät siellä ja täällä, pettä-  
wät rehellisiä ja wiettelewät wiattomia siweettömyh-  
den suohon. Tällaiset ihmiset tahtoisiwat elää ilman

Jumalaa, ilman uskontoa ja ilman siiveellisiä lakeja. Juuri kotinsa unohtaneet, ja omaisensa jättäneet ovatkin alttiimmat rupeamaan jumalankieltäjien ja pilkkaajien hirveään joukkoon. Olisikoohan lufiaini joukossa tällaisia. Erään varottavan esimerkin pyhätäisin sinulle esittää. Se koskee erästä nuorukaista joka tuomittiin Etelä Karoliinan rangaistuswanfilaan. Nuorukainen tunnusti oikeudessa kaiten tämän johtuvan jo siitä asti, kuin hän kotonaan, tottelemattomana, ei huolinut kuulla isänsä neuvoja, eikä välittänyt äitinsä rukouksista, waan ylpeänä arweli itse parhaiten kaitki ymmärtävänsä. Lopuksi jätti hän kotinsa, kiusaukset seurasiwat häntä, niinkuin nälkäiset sudet, jouduttaen hänen turmiotaan, kunnes pahantekeinä sai kärsiä rikoksistaan.

Di rakas lufiaini, jos olet ollut kirjoittamatta kotiisi ehkä vuosia, niin kirjoita nyt, älä wiivyttele enää, jokainen päivä lisää waan odottawien vanhempaisi surua. Woithan Joosefin lailla kysyä: *D n k o w a n h a i s ä m m e r a u h a s s a*, — *w i e l ä k ö h ä n e l ä ä?* Ne hellät neuvot, joita kokeneet vanhempasi lähettävät sinulle, ovat vielä hyvinkin tarpeen. Mieleeni tulee usein raamatunlause, jonka isäni kirjoitti pyhän kirjan kanteen, lahjoittaessaan sen minulle. Se kuuluu: „Ajattele sinun Luojasi nuoruudessa, ennenkuin pahat päivät tulewat ja muodet lähestywät, koska olet sanowa: ei ne minulle kelpaa.“ Saarn. 12: 1. Kuinka ihanata olisikaan, jos voisimme



Psalmistan lailla riemulla huudahtaa: „Jumala, sinä olet minua nuoruudestani opettanut, sentähden minä julistan sinun ihmeitäsi. Psal. 71: 17.

## 2.

### **Vanhemmat rakastavat lapsiaan.**

Vanhempain rakkauts lapsiin on pyhä. Hurstkaat pitävät lapsia Herran lahjoina, ja sanovat, kuten Jaakoppi: „Mä mä owat lapseni, jotka Jumala on lahjoittanut minulle.“ Asettaessaan lapsensa Herran eteen pyhässä kasteessa yhtywät monet vanhemmat hurstkaan Hannan sanoihin: Tätä nuoruksista minä anoin, nyt on Herra minulle antanut nuorukseni, jota häneltä rukoilin. Sentähden annan minä hänen Herralle jälleen kaikeksi elinajaksi. 1 Sam. 27: 28.

Kun äiti saa laskea rakkaittensa pienet kätöset ristiin nukkuttaessaan niitä ilolla ja uskoa ne taivaallisen Isän haltuun, niin kuinka suloišta onkaan tietää, että taivaan enkelit warjelewat ja suojelewat heitä näkymättömillä siivillään. Silloin valtaa äidin sellainen

onnen ja ilontunne, jonka rinnalla muut riemut ovat turhia. Kasvattaessaan lapsiaan kieltävät vanhemmat itseltään monta iloa ja oikeutettua muuttua. He iloitsivat siitä, että pienokaisilla on ollut ruokaa ja vaatetta, terveyttä ja riemua. Oi, kuinka hupaiselta tuntuu isästä nähdä lasten viattomina leikkivän ja harmoinkos isä ja äiti yhtyvät lastensa karkeloon. Eostrateen tapasi Herran huikentelewa Alkibiades leikkimässä lapsien kanssa. Nuori ylimys ei malttanut olla tekemättä opettajastaan pientä pilaa. „Sinä et tiedä vielä mitään siitä rakkaudesta, joka vanhemmilla on lapsiinsa, vastasi tyynenä tämä kuuluisa filosofi, jäästä pilasi, kunnes saat itse lapsia.“ Vasta jilloin käsittivät Jaakopin pojat, kuinka rakas Jooseppi oli ollut heidän isälleen, kun vanhus nähtyään rakkaimman poikansa werellä tahratun hameen, ei tahtonut antaa itseänsä lohduttaa, vaan sanoi: *M i n ä m e n e n m u r e h t i e n a l a s p o i k a n i t y k ö h a u t a a n.* 1 Mos. 37: 35.

Synwät vanhemmat koittawat opettaa lapsilleen Herran totuutta, että he tekisivät ja pitäisivät Jumalan lain. He ovat meille puhuneet Herran ihmeellisistä teoista sekä pyytäneet meitä karktamaan syntiä. Isä ja äiti ovat tunteneet iloa ja riemua, kun olemme seisoneet Herran alttarin edessä walmiina vastaan niihin kysymyksiin, joita rippikoulun päätyttyä meille tehtiin. Eikö heidän korviinsa soi lastensa ääni niin ihanana, kun he tekewät tuon kalliin lupauksen palwella Herraa

kaikkena elinaikanaan? Taas on vanhemmilla ilonshyitä, ja wiljamat wedet waluvat heidän kasvoilleen. Mutta nämä khyneleet ovat vielä ilon khyneleitä. Niihin liittyy niin paljon toivoa ja luottamusta. Niihin liittyy harras rukous, että Herra Jumala warjelisi heidän lapsensa synnistä ja pahasta maailmasta. Niihin liittyy rukous ja toivo, että lapset pitäisivät tekemänsä liiton Jumalan kanssa pyhänä ja pyhisiivät elämän yhteydessä Jeesuksen Kristuksen kanssa, sillä ilman häntä ei mitään onnistu.

## 3.

### **Maellatko synnin tiellä?**

Jumala on pyhittänyt meitä ohjata vanhurskauden tielle. Herran ääni omassatunnossamme on meitä warottanut synnistä. Vieläpä on Jumala warjellut meitä usein lankeemasta tehden sellaiset aikeet tyhjäksi, jotka olisivat saattaneet meidät saatanallisiin tekoihin. Mutta kun hänen walpas silmänsä on yhdestä synnistä meitä warjellut, olemme usein juosneet uusiin pahantekoihin, aivan kuin karanneet pilkkajien joukkoon. Niinkuin pahat lapset, joita vanhemmat warottaen tai huutaen estävät yhdestä pahastateosta, ovat valmiit etsimään toisia ilkeyksiä, samoin täytyy Herran

Jumalan walittaa meistä: „Kuulkaa taivaat ja maa ota korviisi, sillä Herra puhuu, minä olen kswattanut lapsia ja korottanut ja he ovat minusta luopuneet. Jes. 1: 2.

Di kuinka paljon onkaan tällaisia Herrasta luopuneita siirtolaisten ja merimiesten keskuudessa. Siweellinen elämä heikkenee nuorien keskuudessa ja aistillisten hupien etsintä tulee julkeaksi ja wastuttamattomaksi. Sanomalehtemme puhuvat rikoksista kansalaistemme keskuudessa ja tapojen turmeluksesta. Harvat etsivät Herraa. Jokin näyttää waan poikenneen omille teilleen. Pyrintöjä ja puuhia on tosin paljon, mutta eivätkö ne useimmat ole laadultaan sellaisia, että ne irrottawat nuorisomme Jumalan laista, irrottawat siweellisistä welvollisuuksista ja wieroittawat heidät omaisista ja vanhemmista. Tutkippa, lukiani, tätä asiaa eikö woimia uhrata kauhistuttawassa määrässä synnin ja maailman palveluksessa? Surullista kummin on se, että tässä maailman touhussa unhotetaan welvollisuus Jumalaa ja vanhempia kohtaan. Paljon uhrataan, aikaa ja waroja kulutetaan, mutta minkä hyväksi? „Kuuliaisuus on parempi kuin uhri“, huudahtaa Herra. Di keutta minä tahdon, muistuttaa Jumalan sana. Synnin tiellä ei tunneta welvollisuuksia vanhempia, lapsia eikä omaisia kohtaan. Saatanan palveluksessa myödään kaikki, mikä on kallista ja pyhää, myödään kallis perintöoikeus iankaikkeeseen elämään, montafertaa vähäisestä himoruosta.

Suudas Iskariot möi ahneuden perfeleen yllhtyksestä rakkaan mestarinja. On juoppoja, jotka ovat pantanneet lastensa ainoat jalkineetkin, ja waimonsa wälttämättömät waatteet. Pelihimon wallassa olewa saattaa antaa kaikeensa, eikä ennen aikaan ollut ensinkään harvinaista, että pelaajat panivat arpaan oman wapautensa ja niin joutuivat woittajan orjaksi. „Mutta jokainen joka tekee syntiä, on synnin orja.“ Synnin orjuushan se juuri raskaimpana witsauksena painaa kansaammekin, ja sen nuorisoa.

Parannusta tarwitaan. Monet isät Suomessa rukoilewat lakkaamatta, että Herra Jeesus parantaisi heidän poikansa. Monet äidit huutawat Kananean waimon lailla: H e r r a D a a w i d i n p o i k a , a r m a h d a m i n u a , p e r f e l e w a i w a a h i r m u i s e s t i m i n u n t y t ä r t ä n i . Wanhempien sydän sykkii hellhyttä ja rakkautta langenneitakin lapsia kohtaan. Ei mitään he niin sydämeästään toivo, kuin että lapset palaisiwat synnin ja pahuuden retkiltä. Ei mikään ole sen ihanampaa heistä kuin kuulla lastensa kääntyneen ja tulleen armon ihanaan tilaan. Erään wanhan, köyhänpuoleisen miehen ainoa poika lähti kotoaan Lontoosta meren aarvoja ulapoita syntämään, niinkuin tuhannet muutkin tekewät. Hän, muuten lupaawa ja kelpo nuorukainen, joutui huonoon seuraan ja pilkkaajien joukkoon. Pian hänkin oppi juomaan ja irstailuun. Mikäli nuori merimies upposi syntiin, sikäli harweni firjewaihto isän kanssa, kunnes se

katkesi kokonaan. Isä hawaitti helposti, mikä oli synnä pojan waitioloon. Hurkas wanhus kohotti huokauksensa ja halunsa Herran puoleen ja rukoili aamuin, rukoili illoin, rukoili vuodet pitkään, että Raikkivaltias Jumala palauttaisi hänen poikansa, niinkuin tuhlaaja-pojan. Isä tunsi elämänsä ehtoon lähenemän, mutta wahwassa uskossa odotti hän vastausta Herralta. Eräänä päivänä saapui kirje, jonka tuttu käsiäsi ilmaisi sen tulewan pojalta. Wanhus aukaisi kalliin kirjeen, ja luki: „Rakas isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi, anna anteeksi. — Wanhus heltyi siitä itkemään ja pyyhittyään silmänsä jatkaa hän lufemista: New-Yorkissa Herra ihmeellisellä tavalla weti minut parannukseen. Merimiestödin hartaus-tilaisuudessa hän herätti minutkin kurjan synnin kamalasta unesta. Mutta kuinka suuri onkaan Herran armo ja Jeesuksen rakkauts syntisiin, kun minäkin olen saanut syntini anteeksi, ja minunkin edessäni on Jeesus kärsinyt ja kuollut. — — —. Oi kuinka tämä tuntui suloiselta wanhukselta. Ilon ja kiitoksen synneleet wieriwät hänen poskilleen wiljawina; ne puhuiwat sydämmellistä rakkautta Jumalaa kohtaan ja suurta, isällistä helluutta poikaa kohtaan. Kiitos, rakas Jumalani, ettäs minua kuulit, nyt minä kuolen mielelläni, kun tiedän poikani pelastuneen synnin ja saatanan wallasta, näin hän huudahti.

Jos rakas lutiani, sinäkin olet tällainen tuhlaaja-poika eli tytär, niin malta mieleksi, tee parannus ja käännä fatuwaijena Herran puoleen; sillä Hän sanoo:

Joka pahat tekoja tunnustaa ja hyljää, sille tapahtuu laupeus, mutta joka ne kieltää, hän ei menesty. San. 23: 13. Sinullekin tarjotaan armo, sillä Herran käsi ei ole lyhetty. Jeesus kutsuu sinuakin luokseen, ja elämän Herra iloitsee siitä, että syntiset tekivät parannuksen. Samanlainen ilo on taivaan enkeleillä. Sanomatonta iloa se myös tuottaa vanhalle äidillesi ja ijäkkäälle isällesi. Kuule Herra ääntä. Anna isäsi ja äitisi iloita, ja riemuitkoon se, joka sinut on synnyttänyt. San. 23: 25.

## 4.

### Mustareunainen kirje.

Usein käypi niin, että wieraalla maalla waeltawalle pojalle tai tyttärelle saapuu kotoa mustareunainen kirje ilmoittaen isän makaaman paareilla tai äidin lepäävän maan mullassa. Kuoleman odottamaton wiesti waikuttaa murtawasti ja usein herättävästikin. Silloin otetaan peite pois monen kasvoilta ja silmiin kuvastuu niin elämänä elämän kamalan kirjawa kuva. Siinä esiintyy pitkänä, synkkänä jonona nuoruuden rasfaat synnit, turhaan kulutettu ja hukattu kallis aika ja jalkeihin poljettu wiaton lapsuus. Masentawana

astuu esiin omantunnon voimakas syntös kiittämättömyydestä vanhempia kohtaan. Oi Herra Jumala, armahda minua suurta syntistä! Oi äiti, oi isäni, jospa saisin sulkeutua teidän hellään helmaanne ja sanoa: antakaa anteeksi välinpitämättömyyteeni, antakaa anteeksi murheet, joita olen teille tuottanut. Oi, kunhan en waan olisi saattanut harmaita hiuksianne murheella hautaan!

Oletko, lukiani, ollut tällaisessa tilassa? Oletko nyt tässä murheellisessa asemassa? Jos synteisi tähden tunnet murhetta, niin anna Herran Jumalan hengen johtaa sinut Jeesuksen Kristuksen luokse. Hän, elämän ja kuoleman Herra, yksinään voi parantaa sinut. Muuta lääketä murheellesi ei ole. Sanotaan kyllä, että aika iäikki parantaa, mutta synnin haavoja ei aika paranna. Jonkin verran kenties saattaa ajanpikkään unohtaa, mutta pian tähtyy taas walittaa Daawidin lailla: *M i n u n s y n t i n i o w a t a i n a m i n u n e d e s j ä n i*. Woipi käydä niin kuin eräälle miehelle Oregonissa, jota useita vuosia sitten puri myrkyllinen kalkkalokäärme. Oikeaa lääkäriä ei ollut saatavissa, mutta ystävät koittivat parhaansa tehdä; haavasta imettiin pahin myrkky ja niin se näytti paranewan ja meni umpeen. Vuoden perästä se ärtyi uudestaan, ei kumminkaan auennut ja niin waara situutettiin. Mutta kun sama purema säännöllisesti ärtyi vuosittain tullen aina pahemmaksi huomattiin myrkyin olevan jälellä, ja niin seitsemäntenä wuotena se lopullisesti wei uhrinsa hautaan. Synnin käärmeen



puremat ovat laadultaan samanslaisia. On vain yksi lääkäri, joka ne parantaa, ja hän on Jeesus Kristus. On vain yksi lääke, ja se on Jumalan ewankeliumi Jeesuksen Kristuksen weren woimassa. „Hän on haavoitettu meidän pahain tekoimme tähden, ja meidän synnteimme tähden on hän hofuttu. Kangastus on hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen haawainja kautta me olemme paratut.“ Jes. 53: 5. Kun syntimme tulewat pestyiksi Karitsan weressä, ei sinne jää taudin turmaa eikä wihoja, „sillä Jeesuksen Kristuksen weri puhdistaa meidät kaikesta synneistä.“ 1 Joh. 1: 7. —

Tämän lääkärin luokse pyydän sinua, lukiani, menemään, kun synnit tulewat sinulle raskaksi. Itse olen tuntenut raskasta surua, joka seuraa laiskaa kirje-waihtoa omaisten kanssa. Weljeni kanssa itkimme monta lewotonta yönä, kun saimme kotoa mustareunaisen kirjeen, joka ilmoitti, että isämme oli kuollut. Me emme kirjoitelleet isällemme läheskään niin usein kuin olisi pitänyt, vaikka wälit olivatkin molemmin puolin rakkaat ja hellät. Olipa isämme erääseen kirjeeseen, joka olikin hänen viimeisensä meille, liittännyt siunaukseeseen seuraawan: „Jumala siunatkoon teitä poikani S. ja D.“ Ja sittenkin saatoimme olla kirjoittamatta vuosikausia, eikö tämä ole kauheaa! Maailman louhut, puuhut ja pyrinnot astuivat aina esteeksi,

ei muka ollut aikaa. Kun vanhemmilta ei erittäin mitään puutu, niin mitäpä sitä kirjoittelee. Tällaista se oli minun ja tällaista se on monen muun laita. Samoja puuhia, samoja syntejä ja samaa huolimattomuutta. Etköhän waan, lukiani, ole tehnyt samoja syntejä? Ellet, niin warjele itsesi siitä. Pyhy elämän yhteydessä Herramme Jeesuksen kanssa ja yhteydessä kotisi kanssa.

Kun emme enää voi täältä poismuuttaneille vanhemmillemme puhua, emmekä heiltä pyytää anteeksi, niin on sanomattoman lohduttavaa tietää, että „meillä on edeswastaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka vanhurskas on. Ja hän on sowinto meidän synteimme edestä. 1 Joh. 2: 1—2. Me saamme siis, niinkuin Heprealaisepistolan kirjoittaja sanoo: Käydä edes, uskalluksella armotustuimen tykö, että me laupiuden saissimme ja löhtäissimme armon, koska me apua tarvitsemme. Hepr. 4: 10.

Di Herra Jumala, herätä tuhannet ja taas tuhannet synnin unessa nukkuvat kansalajemme, että he etsisivät sielunsa autuutta ja antaisivat sowittaa itsensä Jeesuksen Kristuksen pyhällä ja kalliilla sowintowerellä.

## Aviopuolisoille.

Herran sana sanoo: Joka ei pidä huolta perheestään, hän on kieltänyt uskonsa ja on pakanaa pahempi.

Amerikan lesket ovat tulleet monessa pitäjässä Pohjanmaalla todellisesti waiwaksi ja rasitukseksi. Tähtyhän äitiparkojen lapsineen elää, ja kun perheen isä lakkaa lähettämästä elatusta, tulee joukko kunnan elätettäväksi ja yhteiskunnan kuormaksi. Siweellistä waaraa tuottaa sekin huono tapa, että nuoret, wasta avioliittoon menneet miehet, jättävät waimonsa kotimaahan ja lähtewät yksin Amerikkaan. Kyllähän monta kertaa köyhyyks estää molempia matkustamasta samalla kertaa, waan monella taas olisi kytirahat kumpaaakin warten. Amerikkaassa tulee waimo helposti toimeen ja Herran määräys kuuluu; „Joka Jumala yhteen sowitzi, ei pidä ihmisen sitä eroittaman. Matt. 19: 6. Erillään olewien nuorten aviopuolisitten asema johtaa useasti surkuteltawiin lankeemuksiin, he kun ovat kowin alttiit kiusauksille. Tällä tavalla erillään olewien rikojsista saa paljon kuulla.

Ahkeran kirjewaihdon avulla woipi näitäkin kiusauksia poistaa, kun alitumen henkinen kanssakäyminen pitää keskinäiset wälit hellinä ja rakkaina. Keisari Napoleonista kerrotaan, että hänen täytyi heti men-

thään naimisiin lähteä sotaretkelle Itämaahan. Tuon tuostakin kirjoitteli hän lyhyitä kirjeitä ja lämpimiä terveisiä vaimolleen Pariisiin. Kerrankin oltiin matkoilla lewähämättä seitsemän vuorokautta ja milloin waan istahdettiin hetkiseksi, kirjoitti Napoleon kirjeen kotiinsa. Jospa wieraalla maalla asuwat siirtolaiset ja merimiehet tekisivät näin. Monet waimot rufoilewat kotonaan miestensä edestä. Kuinka ihanaa onkaan, kun he saawat sanoa: *Herra on katsonut minun ahdistukseni puoleen, nyt siis minun mieheni rakastaa minua.* 1 Mos. 29: 32.

Monesti ovat waimot itsekkin ihypäitä ulkomailla asuwien miestensä hartwaan kirjewaihtoon, kun eivät ole wiitsineet wastata niihin kirjeihin, joita ensimmältä tuli hywinkein tiheään. Niitä on paljon kunnan siirtolaisia ja merimiehiä, joiden tähtyy walittaa, etteivät saa tietoa kotonaan, eikä wastineita kirjeisiinsä, eivätkä niin ollen aina tiedä onko lähetetty rahakaan saapunut perille. Pastori Ahlman kirjoittaa tästä epäkohdasta Merimiehen Ystävässä (N:o 7, w. 1907) sekä lausuu tällaisen ihanan kehoituksen: „Ainakin aluksi kirjoita useammin kuin miehesi, mutta ainakin wastaa heti jokaiseen kirjeeseen. Wieraalla maalla käy odotus pitemmäksi kuin kotimaassa. Ja waarat ja kiusaukset ovat sangen suuret. — Koeta tukea häntä kirjeilläsi. Kirjoita, miten itse voit, miten voivat lapsesi, mitä he milloinkin isästään sinulle ja toisilleen juttelewat. Kirjoita, mitä peltotilkkuusi olet kylwännyt, ja miten

kaswit menestywät j. n. e. Mutta ennen kaikkea, kerro Jumalasta miehellesi ja rukoile hänen puolestaan."

Mutta sopiihan perheeniän myöskin kirjeisfään kehottaa waimoan ja lapsiaan piirtämään terwetulleita riivejä fotoaan. Emme saa niin ajatella, että sitten wasta kirjoitetaan, kun edellisestä kirjeestä saadaan wastaus. Saattaahan kirje joutua hukkaanfin ja toisinaan woipi jäädä muutenkin wastaamatta, mutta rakas lukiani, älä sentähden ole kirjottamatta. Ajattele ensitilassa omaa welvollisuuttasi, ja näin ollen sinun hyvä esimerkkisi vaikuttaa hyvää puoliossasi. Jos siis olet tehnyt jonkinlaisen kirjoitusfäännön, esimerkiksi wiikottain tai kerta kuukaudessa kirjoittaa kotiisi, niin seuraa suunnitelmaasi aivan katkeamatta, vllentään laskematta saatko itse yhtämonta kirjettä. Sinun welvollisuutesi on, jos kerran olet tullut huomaamaan nämät asiat, muistuttaa siitä omaisiasikin. Welvollisuuksia ei saa hyydä laimin. Jokaisella on omat welvollisuutensa täytettävänä, omat asiansa ajettavana. Moody kertoo kerran Chicagossa tawanneensa humalaisen miehen nojautuneena lamppupaaluun. Heti alkoi Moody häntä neuwoa ja waroittaa synnistä. Mies tiustaa: mitä se teille kuuluu; pitääkää huolta omista asiwistanne. Ewanfelista wastasi että hänen welvollisuutensa juuri onkin waroittaa syntisiä ja koittaa saada niitä elämän tielle ja parannukseen. Erittäin tärkeätä on, että merimiehet ja siirtolaiset antawat tarikat ja selwät osoitteet omaisilleen.

## Sisarille ja Veljille.

Koska olet viimeksi kirjottanut veljillesi tai sisarillesi? Tietävätkö he osoitettasi? Silmäileppä Amerikan suomalaisten sanomalehtien ilmoituksiin: „halutaan tietoja“, niin huomaat hämmästyksellä, kuinka moni weli kysyy weljeään, sisko siskoaan j. n. e. Melkein puolet kaikista osoitekyselyistä koskewat juuri sisaruksia ja weljeksiä. Niinkö wähän wälittävät saman äidin lapset toisistaan, että annetaan kirjewaihdon katketa tietämättä sitte vuosien perästä toistensa olinpaikkaakaan saattaka muita asioita. Tämä on kerrassaan kauhistuttawaa wälinpitämättömyyttä, sillä ainahan pitäisi olla senwerran sisaruksilla toisilleen ilmoittamista, että edes jostuskin lähettäisivät toisilleen kirjellisen terwehdyksen. Wälinpitämättömyys mahtaa tässäkin epäkohdassa olla suurimpana syynä. Mutta saattaapa olla raskaampiaakin asianhaaroja.

Emme usein elämässä tapaa hyviä weljiä. Helppompi on löytää Raamatustakin esimerkiksi kelpaawia isiä ja äitejä, kuin itsensä uhraawia ja toistensa parasta katsowia sisaruksia.

Surullinen ja warottawa esimerkki on Stain, joka kateudesta surmasi welijensä Nabelin, kun nuoremman weljen elämä asettui malliksi, jota ylpeän, wanhemman weljen olisi pitänyt seurata. Tällaiseen tiusautseen

joutuvat nytkin monet veljekset, ja vielä kuuluu Herran varottava nuhde: „Jos sinä hywin teet, niin syntisi annetaan anteeksi; ja jolleś hywin tee, niin synti wäijyy owen edessä, ja hänen himonsa on sinun tykönäś, waan hallitse sinä häntä.“ 1 Moj. 4: 1.

Zaakopin ja Esau keskinäinen wäli rikkoutui esi-koisjuunauksen tultua nuoremmalle weljelle, ja Esau uhaten surmata welijensä, pakoitti Zaakopin pakenemaan Mesopotamiaan, jossa hän wiipyi kaksikymmentä pitkää vuotta. Aika paransi wihan jäljet niin, että toisiaan kohtaawat veljekset heittäysiwät itkien toistensa syliin, ja wälit pysyiwät sittemmin mitä hellimpinä. Eiköhän sifaruksille synny taipuuta ja hellempää rakkautta toisiaan kohtaan wieraalla maalla? Joosefin weljet oliwat menetelleet lahjakasta nuoruukaiista kohtaan julmasti sanoen toisillensa: „Katsjo, tuo unennäkiä tulee, tappakaamme hänet.“ Eikä heidän rikoksensa aijeollenkaan pienene, waikka he möiwätkin hänet lopulta orjaksi Egyptiin. Kumminkin orjana, wankeudessa ja Egyptinmaan herranakin ollessaan Joosef sydämesjään säilytti todellista weljesrakkautta. Raamattu sanoo: „Niin nosti Joosef silmänsä ja näki welijensä Benjaminin, äitinsä pojan, ja sanoi: onko tämä teidän nuorin weljenne, josta te sanoitte minulle. Ja sanoi vielä: Jumala olkoon sinulle armollinen, minun poi-

hani! ja Joosef kiiruhti itseänsä; sillä hänen sydämensä paloi veljeänsä kohtaan ja etsei sias itkeäksensä, — ja meni kamarinsa ja itki siellä. 1 Mos. 43: 29.

Mielellään näemme veljemme ja sisaremmme edistyvän ja menestyvän. Paljon tiedän kunnollisia sisaruksia, jotka ovat auttaneet toisiaan niin hyvin aineellisessa suhteessa, kuin lututielläkin. Moni Suomen nuorukainen on käynyt ja käy koulua Amerikasta lähetetyillä waroilla tai merimiesten waroilla. Onko sinulla, rakas lukiani, veljeä ja siskoja, jota olisi kouluttettava. Kehotan sinua avustamaan häntä. Ei se köyhdytä. Se pääoma, mikä uhrataan nuorten kouluttamiseen, tuottaa useinkin warmimman ja ihanimman hedelmän ja koron sellaisen, jota ei kultaan vaihdeta. Nuttavaisuus on ihana ominaisuus. Se kelpaa kaunistamaan vaikka kuinka suurta miestä ja naista. Kuuluisasta luonnontutkijasta L. Agassizista kerrotaan, kuinka hän kerran kotonaan Sveitsissä lähti pienemmän veljensä kera isänsä luokse, joka teki työtä pienen järven toisella puolella. Lampi oli wahwasja jäässä ja äiti ihastuksella katseli poikainja kulkua. Mutta lähellä toista rantaa olikin isollainen halkeama jäässä. Mitä huomaa sen kauhistuksella. Hän tiesi, että vanhempi poika, hyppää helposti halkeaman ylitse, mutta miten pieni pojan pallero siitä waarasta selwintyy. Hän aikoi huutaa veljeksiä takaisin, waan turhaa sekin oli. Suureksi ihastukseensa



näkee äiti, miten vanhempi poika, reipas nuorukainen, heittäytyy pitkälleen, ulotuttaa kätensä halkeaman ylitse ja asettuu sillakki, jota myöten pieni weli käweli turwallisesti waaran ylitse. Senjälkeen hypähtää reipas nuorukainen halkeaman yli, ja molemmat ovat turwassa. Ehkä voisit sinäkin auttaa pientä weljeäsi eli wähäistä sisartaasi yhdessä tai toisessa vaikeudessa. Ollemme useinkin sellaisia, että olemme toimettomia, vaikka näemme awun olewan tarpeeseen. Zalompaa on vähemminkin auttaa, kuin siwultapäin surkutella panematta tikkaa ristiin. Mooses, Herran mies, oli lapsena suuressa waarassa, kun hän Faraon käskystä joutui Niilivirtaan heitettyksi, niinkuin muutkin Israelin poikalapset. Wiisas äiti asetti pienokaisensa wettä pitävään kaislakoriin ja pani Mirjamin rannalle katsomaan, tarwitsiko lapsi apua. Todellisen sisaren lailla esitti Mirjam Faraonin tyttärelle, että hebrealaiswaimo saisi hoitaa pientä wedestä otettua poikaa, jonka itku saattoi prinsessan säälimään wiattomasti kuolemaan tuomittua kaunista lasta. Zalosti palkitsikin Mooses tuonnempana sisarensa Mirjamin rakkauden ja todellista weljen rakkautta osotti hän myös vanhemmalle weljelleen Aaronille.

Murheitten ja wastuksien raskaina aikoina ovat sisaret ja weljet mitä parhaimpia lohduttajia. Täällä wieraalla maalla warsinkin on sulosta, kun on edes yksikin sisar tai weli, jonka kanssa saa puhella, sillä vanhemmat, jos vielä owatkin elossa, asuwat kaukana Pohjolassa. Kuka jairaana maatesamme ontaan

mielestämme sen terwetulleempi, kuin oma sisko tai weli? Kenelle huolensa huojentaa ja waiwansa wailittaa, kuin juuri niille, jotka ovat saman isän polwella kiikkuneet? Preussin merkillinen kuningas Fredrik II Suuri joutui usein mitä waikeimpiin asemiin, taistellessaan isänmaansa kohottamiseksi. Kerrankin, kun tämä rautainen hallitsija näytti masentuneelta, puheli sisarensa hänelle lempeästi: „Jospa taitwas olisi asettanut wastukseksi minun hartioilleni, koittaisin ne kestävästi kantaa.“ Mutatko, ystäväni, weljiäsi? Hyvä, hellä, kohottawa ja rohkaisewa sana tai kirjje merkitsee monesti enemmän kuin kulta tai hopea. Jos weljesi waeltaa synnin tiellä, rukoile Herraa hänen puolestaan, neuwo, warota, nuhtele, mutta hellästi ja warowasti. Me kyllä emme woi Herran töitä tehdä, emmekä omalla woimallamme weljiämme emmekä sisariamme uskoon saattaa, mutta meidän tulee rukoilla ja rukoilla lakkaamatta.

## 7.

### Vanhemmille.

Waiikka tämä kirjjanen etupäässä on tarkoitettu ulkomailla asuville siirtolaisille ja merimiehille, niin saattaahan se tulla monen wanhemmankin käteen. Onhan esitettyjen epäkohtien syht jossain määrin

huolimattomissa vanhemmissäkin löydettävissä, jotka eivät ole opettaneet lapsilleen Herran pelkoa, eikä welvollisuuden tuntoa siihen määrään kuin Jumalan sanaa neuvoo. Kuinka monta kertaa kästeekään Herran muistuttava sana vanhempia opettamaan lapsilleen Herran teitä. Niinpä muistuttaa Mooses Israelin vanhempia: „Niin karta sinuas ja warjele sinun sielusi sängen wiusti, ettet sinä unohtaisi niitä asioita jotka sinun silmäs nähneet owat, ja ettei ne läkssi sinun sydämestäsi kaikkena sinun elinaikanaasi: Ja sinun pitää niitä julistaman lapsillesi ja lastesi lapsille.“ 5 Moos. 4: 9. Kuinkahan on, ystäväni, laitasi tämän kysymyksen kohdalla?

Tunnen erään tässä maassa lufeneen suomalaisen lakimiehen, joka köyhästä pojasta on itsensä kouluttanut ja vieläpä siinä siwulla autellut äitiään. Että äidillä oli oikea äidin huolellisuus, joka saattoi nuhdellakin, sen woi siitäkin arvata, että kun tämä nuorukainen oli Herran firjottamatta jonkun wiikon tawallista enemmän, niin jopa äiti lähetti hellän muistutuksen pojalleen, ettei hän juinkaan unohtaisi neljänmen käskyn kalliita welwoituksia, ja sillä tawalla ottaisi siunaustaan pois. — Jospa isät ja äidit walpauksella walwoisivat tässäkin suhteessa lastensa elämää, muistuttaisivat, jos firjewaihto harvenee, ruokosivat Jumalaa, ja hellästi warottaisivat lapsiaan

SIIRTOLAISUUSINSTITUUTTI  
MIGRATIONSINSTITUTET

Turun Yliopisto

20500 Turku 50 ☎ 17536



kirjeitten kautta, niin totisesti monta murheen kyn= neltä säästyisi. Ompa niinkin tapahtunut, ja yhä täy= tyn walittaen sanoa tapahtuvan, että siirtolaiset lä= hettäwät kotiinsa rahaakin, eivätkä wanhemmat edes aina wiitfi wastata koko kirjeeseen. Lähettäjäät har= missaan hätäilewät lieneekö rahakirje perille saapu= nutkaan. Kun sitten aikojen perästä joku riivi ilmoit= taa sen saapuneeksi, tapahtuu se toisinaan niin kiittä= mättömästi, että pojat weltoistuvat welvollisuussis= saan ja tuhlaawat rahansa hymmissä.

Wanhempien tulee hyvällä esimerkillä waikuttaa siihen suuntaan, että perhesiteet lujentuusivat. Ei saa hymnyttää wihaa. Apostoli Paawali neuwoo: „Ja te isät, älkää t y llyttäkö teidän lapsianne wihaan, waan kaswatta= kaa heitä kirituksessa ja Herran nuhteessa. Ef. 6: 4. Wanhempien waikutus on suuri, wieläpä he painawat lapsiinsa ominaisuuf= siensakin leiman. Huolimattomien wanhempien lap= set oppiwat samaa wälinpitämättömyyttä, ja niin saa= wat wanhemmat niittää wanhoilla päiwillään katke= ran kylwönsä hedelmiä. Monta kertaa taas käypi niin ihanasti, että lapset, joita wanhemmat ovat kaswatta= neet Herran pelwossa, waan jotka ovat joutuneet wiettelysten uhreiksi, kumminkin muistaen kotoisia neu= woja, tulewat herätyskseen ja tekewät parannuksen niinkuin tuhlaajapoika.

Wafawa kaswatus perheessä ja Herran pelko pai= nawat sywät jälkensä lapsiin. Oi, kuinka kallis asia

onkaan lasten kristillinen kaswatus! Kotoa, perheen kestäuudesta lähtee kaikki yhteiskunnallinenkin parannus. Wanhurskaus korottaa kansan, mutta synti on kansan häpeä. Synnin häpeä painaa raskaana kansaamme, se on suurin epäkohta ja haitta. Parannuksia pyritään saamaan aikaan kaikilla aloilla. Hajalle pirstautuneita pyrinnoita pyritään yhdistämään. Mukautamme perheistä. Ensin liitetyt Herran avulla lujempaan ja hellempään yhteyteen omaiset, lapset vanhempinsa, veljet ja sisaret toisiinsa, aviopuoliset rakkauden ja welvollisuuden tuntoon ja kodit ehjiksi. Tämä on suuri työ. Herra auttakoon tässä meitä! Kun saadaan ehjät kodit ja sellaiset lapset, jotka rakastavat vanhempiaan, liittyy heihin lupauksen siunaus. Kun etsitään Jumalan waltakuntaa ja hänen wanhurskauttaan, niin kaikki muu annetaan. Suokoon Herra näin tapahtua!

SIIKOLAIKUUSINSTITUUTTI  
 MIGRATION SINSTITUTET  
 Turun Yliopisto  
 20500 Turku 50 ☎ 17536



=====  
Hinta 30 penniä  
=====